

မြန်မာ့နိုင်ငံတော်

မြန်မာ့နိုင်ငံတော်
အတွက်

ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်တိုင်း
နာကျင်ရမယ်ဆိုရင်
အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ပြနေတဲ့
အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်ကောင်အဖို့
ထပ်ခါတလဲလဲခံနေရတဲ့ ဝဋ်ဆင်းရဲပဲ။

(၁)

စာရေးဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာဖြစ်ချင်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရည်းစားတော် ရတာ သိပ်လွယ်လှတယ်လို့ တော့ မထင်နဲ့ ။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ကတည်းက သာမန် သမီးရည်းစားတွေ မရောက်ဖြစ်ကြတဲ့ နေရာမှန်သမျှ သူရ အကုန်ရောက်ဖူးသွားတယ် ။

ဒီလိုပြောလို့ တည်းခိုခန်းတို့လို၊ ဟိုတယ်တို့လို ... ပြီးတော့ တစ်ချို့ပန်းခြံတွေထဲက တဲလေး တွေတို့လို နေရာမျိုးတွေလို့ လည်း သောက်ရမ်းတွေ စွတ်မထင်လိုက်နဲ့ ဦး။ ပြောပြမယ်။

ခုနကပြောတဲ့ သာမန်သမီးရည်းစားတွေ မရောက်တဲ့ နေရာမျိုးတွေဆိုတာက ခုတလော ဘာစီမံချက်၊ ညာစီမံချက်နဲ့ ဆိုပြီး ခဏခဏ ဖျက်သိမ်းနေတဲ့ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်လိုနေရာမျိုးတွေ၊ မီးလောင်တယ်ဆိုတဲ့

နေရာတွေ၊ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ အိမ်တွေ၊ နောက်ဆုံး
ခေါင်းလောင်းကြီး ဖော်တဲ့ နေရာတွေတောင် သူ့ရည်းစား နှင်းဦးခေါ်လို့
သူရောက်ဖြစ်သွားတယ်။

နှင်းဦးရဲ့ အကြောင်းပြချက်ကလည်း ခိုင်လုံတယ်။ စာရေးဆရာ၊ ဇာ
တ်ညွှန်းရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလိုနေရာတွေကို
ကိုယ်တိုင်သွားလေ့လာသင့်တယ်ဆိုပဲ။ သူ့အတွက် ကုန်ကြမ်းလည်း ရ
တယ်ဆိုပဲ။ သူ့ရ အဖို့ မှာ တော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာကုန်ကြမ်းမှ မရဘဲ
လျှောက်လိုက်ရတာ။ သူ့မှာ ကလည်း ရည်းစားဆိုလို့ နှင်းဦးလို ကောင်
မလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုလို ပိုင်ဆိုင်ထားတာဆို
တော့ ရှားရှားပါးပါး ရည်းစားလေး မငြိုငြင်အောင် အဖော်လျှောက်လို
က်ပေးရတယ်။

ခုတော့ နှင်းဦးတစ်ယောက် စိတ်နည်းနည်းပြောင်းလာပြန်ပြီ။
အပျော်ဖတ်လို့ ပြောနေကြတဲ့ လူငယ်ကြိုက်စာရေးဆရာဘဝဟာ ရပ်
တည်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးတဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ရှင်းပြတယ်။

“စာအုပ်ဈေးကွက်တွေက သိပ်မကောင်းဘူးလေ၊ လူဦးရေ သန်းငါး
ဆယ်လောက်ကျော် ရှိတဲ့ နိုင်ငံမှာ စာအုပ်ရေတစ်ထောင်ရောင်းဖို့ သိပ်မ
လွယ်တော့ဘူး။ ဖြစ်နေတာက လူငယ်တွေ သိပ်စာမဖတ်ကြဘဲ အင်တာ
နက်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတာ၊ တိုင်းပြည်အတွက် ရင်လေးစရာပဲ”

နှင်းဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အဲလိုလည်း
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောပြီး သောက်ကျိုးနည်း စိုးရိမ်နေသေးတယ်။ တ
ကယ်တော့ သူ စာမရေးချင်တာ ဈေးကွက်မကောင်းလို့ ပါ။ အဲဒီမှာ တင်
ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်က ပိုခိုင်မာလာတယ်။

“နင် စဉ်းစားကြည့်လေ ... ဒီထုတ်လုပ်သူတွေ၊ ဒီမင်းသား မင်းသမီး

တွေ၊ ဒီဒါရိုက်တာတွေ က မသေမချင်း ဇာတ်ကားတွေရိုက်နေကြမှာပဲ။
ပြီးတော့ ... ငါလေ့လာမိသလောက် နောက်ပိုင်း ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ထပ်ဖွင့်
တော့မှာ ဆိုတော့ ရုပ်ရှင်က ခေတ်ကောင်းလာနိုင်တယ်ဟ”

အံ့မယ် ... အဲလိုလည်း ဈေးကွက်ကို တွက်ထားသေးတယ်။ နှင်းဦး
ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆိုရင်တော့ တောက်ပလာမယ့် ကြယ်တစ်ပွင့်
အတွက် စာပေလောကအတွက် နစ်နာဖွယ်ရာဖြစ်ပြီး ရုပ်ရှင်လောကအ
တွက် အားတက်စရာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ စာရေးဆရာမလုပ်ဘဲ ဇာတ်ညွှ
န်းရေး ဆရာပဲ လုပ်တော့မယ် ပြောတာကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းပါတယ်လို့ သူရ တွေးမိတယ်။
မကောင်းဘူးပြောရအောင်လည်း သူ့အနေနဲ့ ဘာမှ နားမလည်ဘူးလေ။
နှင်းဦး လုပ်ချင်တာလုပ် ကိစ္စမရှိဘူး။ နှင်းဦးနဲ့ အတူ ရှိနေရင်ပဲ သူ့ဘဝ
ဟာ ပြည့်စုံပြီလို့ ထင်ထားတာကိုး။ သနားစရာ သူရဘဝပဲ။

ခုလည်း သူရခမျာလေးမှာ နှင်းဦး သွားချင်တဲ့ နေရာကို လျှောက်လို
က်နေရပြန်တယ်။ တခြားနေရာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ မြို့ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရုပ်ရှ
င်ရုံတစ်ရုံကို။ အဲဒီရုံမှာ ပြနေတဲ့ “အချစ်ချင်း မတူ” ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
ကြည့်ဖို့ သွားနေတာ။

အဲဒီရုပ်ရှင်ကားကို နှင်းဦးနဲ့ အတူပဲ အရင်ရက်တွေက နှစ်ကြိမ်တိ
တိကြည့်ပြီးပြီမို့ သူရ နည်းနည်းတော့ အထွန့်တက်လိုက်မိတယ်။

“နှင်းဦးရယ် ... ကြည့်ပြီးသား ဇာတ်ကားကို ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပြီး ကြ
ည့်နေတာလဲ၊ ဇာတ်လမ်းကလည်း လွတ်လပ်ရေးမရခင်က တော်လှန်
ရေးဇာတ်လမ်းကြီး”

နှင်းဦးက နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ... ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလာတယ်။
ပေစောင်းစောင်းနဲ့ ။

“ဟဲ့ ... ငါ ထပ်ကာထပ်ကာ ကြည့်နေတယ်ဆိုတာက ဇာတ်လမ်းကို နားမလည်လို့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီဇာတ်ကားရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ ဒါရိုက်တာရဲ့ အယူအဆတွေကို လေ့လာချင်လို့ ကြည့်တာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊ ဒီ ဇာတ်ကားရဲ့ သရုပ်ဆောင်မင်းထက်ကို ကြိုက်တာလည်း ပါတယ်”

“အဲဒါတွေတော့ ငါမသိဘူးဟာ၊ ငါက ဇာတ်လမ်းပဲ ကြည့်တတ်တာ လေ၊ ပြီးတော့ ... ဒီဇာတ်လမ်းက တော်လှန်ရေးဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ပျင်းစရာကြီး၊ ဒီခေတ်မှာ က အဲလို တော်လှန်ရေး တွေ မရှိတော့ဘူးလေ”

စကားအဆုံးမှာ ပဲ နှင်းဦးက ဆတ်ခနဲ ခပ်တင်းတင်းပြန်ကြည့်လာ တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ လေသံက မာဆတ်ဆတ်ဖြစ် လာပြီ။

“ဒီမှာ သူရ ... တော်လှန်ရေးကို ပျင်းစရာလို့ ပြောရင် နင်နဲ့ ငါ အကြီးအကျယ် ကွိုင်တက် မယ်နော်၊ အရင်ခေတ်မှာ မှ မဟုတ်ဘူး ၊ ခေတ်တိုင်းမှာ တော်လှန်ရေးရှိတယ်၊ နားလည်လား၊ ရှင်းအောင်ထပ်ပြော ရရင် ခေတ်ရဲ့ စနစ်ကို မကြိုက်လို့ ပြုပြင်ပေးဖို့ ၊ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ တောင်း ဆို ဆန္ဒပြနေကြတာလည်း တော်လှန်ရေးပဲ၊ တော်လှန်ရေးကို ပျင်းစရာ လို့ နင် ငါ့ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မပြောမိစေနဲ့ ... ဒါပဲ”

နှင်းဦးရဲ့ ပြတ်သားတဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူရ အိခနဲ ဇက်ပုသွားရတယ်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ဒီခေတ်ဟာ တချို့လူကြီးတွေလို စကားကို ရှေ့မကြည့်၊ နောက်မကြည့် သောက်ရမ်းစွတ်ပြောလို့ မရ ဘူးဆိုတာလည်း နားလည်သွားတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ မာန်တက်ပြီး ထွက်ပြောကြည့်ပါလား။ ခွေးတွေ၊ ဝက်တွေလို Online မှာ အဆဲခံရတာ။ ဟက် ... ဟက်။

(၂)

ငွေမိုးဟာ ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့် ထားတတ်တယ်။ ဒါသူ့အလုပ်ပဲ။ သူ့ကို သူ့ရဲ့ မာတာမိခင်က ပီတာဖခင်နဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ကိုးလလွယ်၊ ဆယ်လမွေးဖွားခဲ့ ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်က တော့ သတင်းထောက်တစ်ယောက်အဖြစ် ဘုရားသခင်က ဒီကမ္ဘာလောကကို စေလွှတ်လိုက်တာလို့ ခံယူထားသူပဲ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ် ကြီးကျယ်ခမ်းနားထားတယ်။

ပြောရရင် သတင်းထောက်တစ်ယောက်အဖြစ် ငွေမိုးရပ်တည်နေတာ အတော်လေးကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... နိုင်ငံရေးအနေအထားအရ ခုချိန်မှာ နိုင်ငံရေးဂျာနယ်တွေ ရောင်းအားကောင်းနေ ပေမယ့် အဲဒီနိုင်ငံရေးသတင်းလောကထဲကို လှစ်ခနဲ ပြောင်းမသွားဘူး။ သူ စလုပ်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတနဲ့ စာပေအနုပညာတို့ ကိုပဲ သီးသန့်ဖော်ပြတဲ့ ဂျာနယ်တစ်ခုမှာ ပဲ ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင် နေတယ်။

နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်ဘူး ။ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... နိုင်ငံရေးသတင်းလောကမှာ ကိုယ့်ထက်နိုင်ငံရေးကျွမ်းတဲ့ သတင်းထောက် ဆရာကောင်းတွေ အများကြီးပဲ။ သူတို့ ရေးကြလိမ့်မယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကတော့ နိုင်ငံရေးအမြင် မတောက်တခေါက်လေးနဲ့ ၊ နိုင်ငံရေးမူကြိုလောက်အသိနဲ့ ဒီခေတ်၊ ဒီအချိန်မှာ

သတင်းရလွယ်တယ် ဆိုပြီး တချို့စုန်းပြူးတွေလို အဲဒီလောကထဲ တောပြောင်းမသွားချင်ဘူး။ ဒီဘက်က စာပေ၊ အနုပညာ လောကကိုပဲ တာဝန်ကျေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေက အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီးဖြစ်လာနိုင် တာမို့ ခုချိန်မှာ လူတွေ ကလည်း နိုင်ငံရေးသတင်းတွေပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ နိုင်ငံရေး သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေပဲ ရောင်း အားကောင်း ‘ပေါက်’နေတယ်။ အဲဒါကိုလည်း ငွေမိုးအနေနဲ့ မနာလိုတို ရှည် မဖြစ်မိဘူး။ ခု သူ့ဆန္ဒရှိနေတာက မှေးမှိန်သလိုဖြစ်နေတဲ့ အနုပညာဂျာနယ်လောကကို လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်စေ ချင်တယ်။

မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေရဲ့ အတွင်းရေးတွေကို လိုက်စုံစမ်းပြီး စာမျှ က်နှာပေါ်မှာ မဖွ့ချင်ဘူး။ သူတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်လမ်းတွေကိုလည်း အင်တာဗျူးလုပ်ပြီး ပြည်သူလူထုသိအောင် ချမပြ ချင်ဘူး။ အဲလိုသတင်းတွေကို မုန်းတယ်။ အဲဒီလို တီဗွီအစီအစဉ်အင်တာဗျူးတွေဆိုရင် ငွေမိုး သောက်မြင်ကတ်မှ ကတ်ပဲ။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုများ ‘လာရီကင်း’လို့ ထင်နေလား မသိဘူး။ ဆရာကြီးပုံစံနဲ့ တီဗွီဖန်သားပြင် ပေါ်ကနေ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အကွဲအပြ ဇာတ်လမ်း တွေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးပြီး တင်ဆက်နေတာကိုက အံ့ဩစရာပဲ။

ပြည်သူလူထုသိချင်တာ သူတို့ ရဲ့ အတွင်းရေးတွေ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ သူတို့ ရဲ့ အနုပညာဖန်တီးမှု တွေကို နားထောင်ချင်တာ။ ခေတ်က ပြောင်းနေပြီ။ တစ်လောကလုံးသိအောင် တီဗွီပေါ်ကနေ အတင်းပြောသလို ပြောမနေတော့နဲ့ ။ ဖေ့စဘုတ် တစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ လူတိုင်း သိနိုင်နေပြီ ...ဟက် ...ဟက်။

ထားတော့ ... အဲဒီလိုလူတွေနဲ့ ငွေမိုးကတော့ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ ရွှေတ

စံလှမ်းပဲ။ သူ့အနေနဲ့ က အနုပညာလောကကို လှုပ်ခတ်သွားစေမယ့် သတင်းတစ်ပုဒ် လိုချင်နေတာ။ ပြည်သူလူထု ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားစေမယ့် ရုပ်ရှင်လောကရဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြည်သူလူထုဆီ ပို့ပေးချင်တာ။ အဲလို သတင်းမျိုးပဲ ငွေမိုးလိုက်ချင်တယ်။

ဒီနေ့လည်း မင်းသားသစ်တစ်ယောက်ကို အင်တာဗျူးပြီး မြို့ထဲထွက်လာခဲ့တယ်။ ခုတလော သတင်းရေးရတာ တယ်လက်မတွေ့ပေဘူး။ သူရေးချင်နေတဲ့ သတင်းမျိုးလည်း မရသေးလို့ ဖြစ်မယ်။

မြို့ထဲလျှောက်လာရင်း ရုပ်ရှင်ရုံတွေရှေ့က ဖြတ်အလျှောက်မှာ ရုံတစ်ရုံမှာ တင်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားပိုစတာကြီးကို လှမ်းကြည့်မိတယ် ။ ‘အချစ်ချင်းမတူ’တဲ့ ။

အင်း ... ဇာတ်ကားကတော့ ခေတ်ဟောင်းတော်လှန်ရေး ဇာတ်ကားပဲ။ ဒီဇာတ်ကားအညွှန်း ကို သူများ တွေရေးလို့ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကတော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တစ်ကားလုံးကို မကြည့်ရသေးဘဲ လေဖမ်း ဒါန်းစီးပြီး ဂျာနယ်ပေါ်မရေးချင်ဘူး။

ဒီတော့ မြို့ထဲရောက်နေတဲ့ အတူတူ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ရင် သတင်းတစ်ပုဒ်တော့ ရလိမ့်မယ်လို့ ငွေမိုး တွက်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီအတွေးလေးနဲ့ပဲ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်မင်းသား မင်းထက်နဲ့ အပြင်မှာ လူချင်းရင်းနှီး တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။

ငွေမိုး လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ရုံထဲဝင်လာတော့ ရုပ်ရှင်ပြဖို့ ဆယ်မိနစ်လောက်တောင် လိုသေး တယ်။ ဒီတော့ အလကားနေ အလကားပဲဆိုပြီး သူ ရုပ်ရှင်သတင်းရေးလို့ ရအောင် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့် နေကြောင်း ဂျာနယ်

တိုက်က အယ်ဒီတာချုပ်ဆီ ဖုန်းလှမ်းထိုးထားလိုက်တယ်။

ရုံထဲဝင်လာကြတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ဝေ့ကြည့်ရင်း ... မြန်မာရုပ်ရှင်
တွေကိုလည်း မြန်မာ ပရိသတ်တွေ ပြန်စိတ်ဝင်စားလာကြပြီပဲလို့
မှတ်ချက်ချမိသေးရဲ့ ။

*

(၃)

သူရနဲ့ နှင်းဦး ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး ... ရုပ်ရှင်ပြဖို့ အတွက် မီးမှောင်ချလိုက်ပြီ။ ဖွင့်ထားတဲ့ သီချင်းသံကို ပိတ်လိုက်ပြီ။ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ တော့ သူရအတွက် ဝှင်ပဲလို့ သောက်ရမ်း တွေ မထင်လိုက်နဲ့ ဦး။ သူရအနေနဲ့ မှောင်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ နှင်းဦးကို ဟိုကိုင် ဒီကိုင် လုပ်လို့ မရတာ ရည်းစားစဖြစ်ကတည်းက။

နှင်းဦးပြောထားတာကလည်း ရှင်းတယ်။ လန်းတယ်။ ပြီးတော့ ထိတယ်။ အိုင်းစ် ...။

“လူတွေ စောင့်ကြည့်ပြီး မြင်ရနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးတွေမှာ ပွတ်သီးပွတ်သပ် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ဟာ၊ သမီးရည်းစားအချင်းချင်း ဆန္ဒရှိတာကို ငါနားလည်တယ်၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာဆို ငါမပြောဘူး။ ငြင်းလည်း မငြင်းဘူး ... ဟုတ်ပြီလား သူရ၊ အလကားနေရင်း ဘာအရသာမှ မရှိဘဲ လက်မသရမ်းနဲ့ ”

ရှင်းရောပဲ။ နှင်းဦးက အဲဒီလို စွာတေးလန်ဇတ်ဇတ်ကျဲ သောက်ကောင်မလေး။

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ တော့ သူရလည်း ရုပ်ရှင်ရုံမှောင်မှောင်မဲမဲထဲမှာ ငြိမ်ပြီးထိုင်နေတယ်လို့ မထင်နဲ့ ။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးက ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ ကို

ယ် သောက်လုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်။ အဲလိုပြောလို့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့ ဦး။ နှင်းဦးကို ဖားယားပြီး ကျွေးဖို့ နေကြာစေ့တွေ ဝယ်လာတာလေ။ အဲဒါကို အခွံနွာ နေရတယ်။

မကြာဘူး။ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ် မီးလင်း လာပြီ။ နိုင်ငံတော် သီချင်းသံနဲ့ အတူ နိုင်ငံတော်အလံလည်း ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ပျံ့လွင့်နေပြီ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်တွေ ထရပ်ကြတယ်။ နိုင်ငံသားတစ်ယောက် အနေနဲ့ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုဖို့ အသိရှိတဲ့ လူတွေ ထရပ်ဦးညွှတ်ကြတယ်။ နိုင်ငံမြေပေါ်မှာ နေ၊ နိုင်ငံရေသောက်ပြီး နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုဖို့ လောက်တောင် အားမစိုက်၊ အသိမရှိတဲ့ လူ့သောက်တလွဲတချို့သာ ပေကပ်ကပ်ထိုင်နေကြတာပါ။ သောက်ရှက်လည်း မရှိကြဘူး။ ဒီသောက်ချိုးတွေနဲ့ ဒီမိုကရေစီကျ လိုချင်ကြသေးတယ်။ နိုင်ငံတကာနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းချင်ကြသေးတယ်။ ဟိုလူကြီးပြောသလို စင်္ကာပူ လောက်တောင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သေတောင် မဖြစ်ဘူး ... ယုံ။ ဟက် ... ဟက်။

သူရကတော့ နှင်းဦးအကြောင်း နောကျေနေပြီမို့ ထရပ်တယ်။ နိုင်ငံတော်သီချင်းဆုံးတဲ့ အထိ နှင်းဦးနဲ့ အတူ ဦးညွှတ်ငြိမ်သက်တယ်။ နှင်းဦးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ကတည်းက သူရ လူပိုပီသလာတယ်။

နိုင်ငံတော်သီချင်းဆုံးတော့ ‘ခေတ်သားကောင်းရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး’ ဆိုပြီး စာတန်း ထိုးပြီ။ ရုပ်ရှင်အဖွင့်က လှတယ်။ တောထဲတစ်နေရာမှာ နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ဖို့ တော်လှန်ရေး တပ်သားတွေ ဓားသိုင်းလှေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေကြတာ။ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင် ကိုအောင်သာအဖြစ် မင်းသား မင်းထက်က သရုပ်ဆောင်ထားတယ်။ ဝါရင့် မင်းသားဆိုတော့ သရုပ်ဆောင်လည်း ကောင်းပ။

ဇာတ်ကောင် ကိုအောင်သာက သူ့ရဲဘော်တွေရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်လိုက်ရင်း စကား တစ်ခွန်းပြောတယ်။

“ငါတို့ များများ လေ့ကျင့်နိုင်မှ ဖြစ်မယ် ညီအစ်ကိုတို့ ၊ ငါတို့ မှာ ဟို အယုတ်တမာကောင်တွေ လို သေနတ်မရှိဘူး၊ လက်နက်ခဲယမ်း မပြည့်စုံဘူး၊ ငါတို့ မှာ ရှိတာက တိုင်းပြည်ကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ရဲရဲနီတဲ့ မြန်မာ့သွေးပဲ”

ပြောရင်း ကိုအောင်သာက လက်ထဲက ဓားရှည်နဲ့ အနီးမှာ ရှိတဲ့ ငှက်ပျောပင်ကို တိခနဲ ပြတ်သွားအောင် ပိုင်းချလိုက်တယ်။ ဒါပဲ။

သူရ စဉ်းစားတယ်။ အင်း ... အဲဒီခေတ်က သစ်တစ်ပင်ခုတ် ထောင်သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေမရှိလို့ ပေါ့ဆိုပြီး သောက်တလွဲတွေးတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ဆက်တွေးတယ်။ ထောင်သုံးနှစ် ဆိုပေမယ့်လည်း ခရိုနီတွေ သစ်ခုတ်တာ အကုန်ပြောင်နေပြီ။ သူတို့ ကျ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘာလဲဟ ... ဥပဒေက။ အိုင်းစ် ...။

နှင်းဦး စဉ်းစားနေတာကျတော့ တစ်မျိုး။ သူတွေနေတာက ရုပ်ရှင်ရဲ့ အယူအဆ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားရဲ့ ဇာတ်ကွက်တစ်ခုမှာ မလိုအပ်ဘဲ စကားတွေအများကြီးပြောတာ မကြိုက်ဘူး။ ခု ဒီရုပ်ရှင်မှာ ဒါရိုက်တာက လိုအပ်သလောက်ပဲ ပြောခိုင်းတယ်။ အဲဒါကို ကြိုက်တာ။

ခု ရုပ်ရှင်လောကမှ အယူအဆသစ်တွေနဲ့ ဒါရိုက်တာအသစ်၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာအသစ်တွေ အများကြီးပေါ် လာပြီ။ အဲဒါ မိုက်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာမှ ရုပ်ရှင်လောက,က တိုးတက်ပြောင်းလဲ လာမှာ ။

ရှေးရိုးစွဲတွေကျန်ခဲ့။

